POHOD ALEKSANDRA MAKEDONSKOG NA SIBIR

izvor: Aleksandar Makedonski i Drevna Rus. V. Demin

Dusan Mi · Sreda, 7. Jun 2017.

To, da je Aleksandar Makedonski bio u Sibiru, potvrđuje istoričar, kartograf i geograf Sibira, ***S. Remezov***. U svojoj *"**Crtanoj Knjizi Sibira**" (1699-1701*) on daje kartu ***Donjeg Amura*** sa natpisom *"Do ovog mesta je car Aleksandar Makedonski stigao, i oružje sakrio, i zvono ljudima ostavio"*. Za vreme Sibirskog pohoda Aleksandar je tri pune godine ratovao sa Sibirskim narodima. Prvo na *Preduralu*, sa ***ustrušanima** na Jaike-Jaksarte*. Aleksandar ih nije pobedio. Drugi rat je bio sa "indijskim" (*vendskim*) ***carem Porom***. ***Kurcije Ruf*** naziva Pora pametnim i prosvetljenim čovekom. ***Justin*** piše da je pred bitku Por izazvao Aleksandra na duel, i u prvom okršaju "izbacio ga je iz sedla" i Aleksandar je pao u blato pod noge ***Bukefala.*** Da nisu telohranitelji prekršili pravila borbe, ishod bitke je mogao da bude sasvim drugačiji. Treći rat je Aleksandar vodio sa ***Masagetima***. Njihov glavni grad sibirske Moskovije zvao se *Masaga*, to je u oblasti savremenog *Norilska*, gde je bio grad ***Nori***, gde su živeli ***Gogi i Magogi***. Takođe, na snimku Sibira se vide ostaci drevnih gradova, puteva, kanala i dr., snimljeni sa visine od 10 km.

Sibir, koji su naučnici Grci, koji su pratili Makedonskog, nazvali Indijom *(India Superior - Indija Doistorijska)*, je u to vreme bio neverovatno bogat i gusto naseljen.

U samom Indostanu teritorija Sibira je bila poznata kao ***Hapta-Hindu***, što u prevodu znači ***Sedmorečje***. Iz indijskog Sibira u Evropu sa periodima od 200-300 godina valjali su se talasi doseljenika: *kimerijci, skiti, sarmati, goti, huni, hazari, bulgari, vengri, pečenjezi, polovci, sabiri, suberi, saviri, itd.* Ovi talasi su potekli iz Sibira, kako zbog prenaseljenosti, tako i zbog pogoršanja klimatskih uslova. Sibirska šumsko stepna zona u davna vremena se nazivala ***zemaljskim rajem***, zato što je davala sve što je neophodno za život, i to u izobilju. Reke - ribu, šume - krzno, med i losove, zemlja je davala raž, proso, zob i ječam, livade - bogato zelenilo i seno za zimu. A malo južnije nemilosrdno je sunce peklo travu i stočari su morali da lutaju. A u šumskoj stepi stočarstvo se oformilo. I formirala se kombinacija, koju su drevni grci nazivali idilom: stočarstvo i ribarstvo. Obilje stočne hrane na obalma reka, livade obezbeđuje seno za zimu bilo kojoj krupnoj rogatoj stoci. A tu su i mleko, pavlaka, sir, maslac tokom cele godine. Otuda je bila i niska smrtnost dece. Pri visokoj plodnosti (*ruska žena je u Sibiru u 17.- 18. veku rađala po 18-oro dece*), stanovništvo se uvećavalo eksplozivno. Otuda i prenaseljenost, što je zahtevalo redovno preseljenje dela naroda, što se i dešavalo, plus periodične klimatske promene na lošije. Pošto bogatstvo pravi ljudski trud, Sibir je bio basnoslovno bogat. Grke i makedonce je bukvalno iznenadila veličina i drevnost njihove kulture. Mnogo gradova, a to su bili ogromni gradovi, površine do 45 kvadratnih kilometara, pravi, ravni putevi na hiljade kilometara. Potrebe da se gradi od kamena nije bilo, gradilo se sve uglavnom od drveta.

Uništavanje Vedske pravoslavne kulture je počelo veoma davno i sam njegov vrhunac je počeo sa usvajanjem od strane mnogih naroda hrišćanstva, a zatim i musulimanstva. Glavna specifičnost slovensko-arijevskih naroda bila je izražena u solarnoj simbolici, što je bila pripadnost Vedskoj kulturi. U mnogim zemljama, gde se nalaze solarni simboli, naši preci su imali svoj uticaj i širenje Vedskog pogleda na svet. Ali na svojoj rodnoj zemlji, sred panteona bogova poseban status je imao "**Daždbog**" - dajući, davalac, *Sunčano božanstvo*. Njegova slika je masovno reprodukovana, kao što se danas prikazuje Isus Hrist. Slika Daždboga se pojavljuje svuda.

Voznesenje Daždboga, Bareljef Dmitrovskog sabora u Vladimiru

Reljef na fasadi Sabora San Marko, Venecija

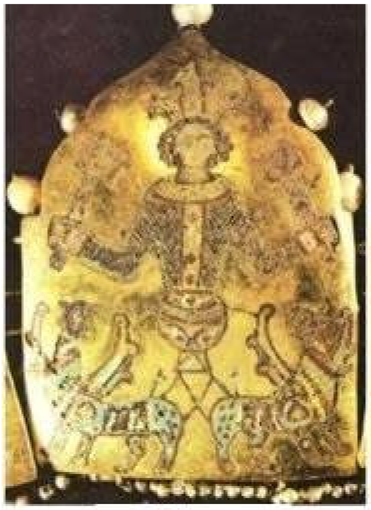

Kijev

Suzdal

Stari Rjažanj

U slovenskim i drugim hronikama mogu se naći pomeni o Aleksandru Makedonskom. ***V. N. Tatišev*** se odnosio na ***Joakimov letopis***, u kome se govori o vezama slovenskih knezova sa Aleksandrom. Češki letopis donosi pismo, darovano od strane Aleksandra slovenima. Poljska ***"Velika hronika"*** je tvrdila da je ***volh Lešek*** vračanjem isterao Makedonskog iz poljskih zemalja. Veliki knez ***Vladimir Monomah*** u svom ***"Poučenju"*** izrazio je uverenje da je Aleksandar došao u *Jugru*. Sekretar egipatskog sultana ***Al-Omari*** u 14. veku, potvrdio je reči Vladimira: *"Iza zemlji Jugorskih, koje su na obodu Severa, već nema naselja pored velike kule, sagrađene Iskenderom"*.

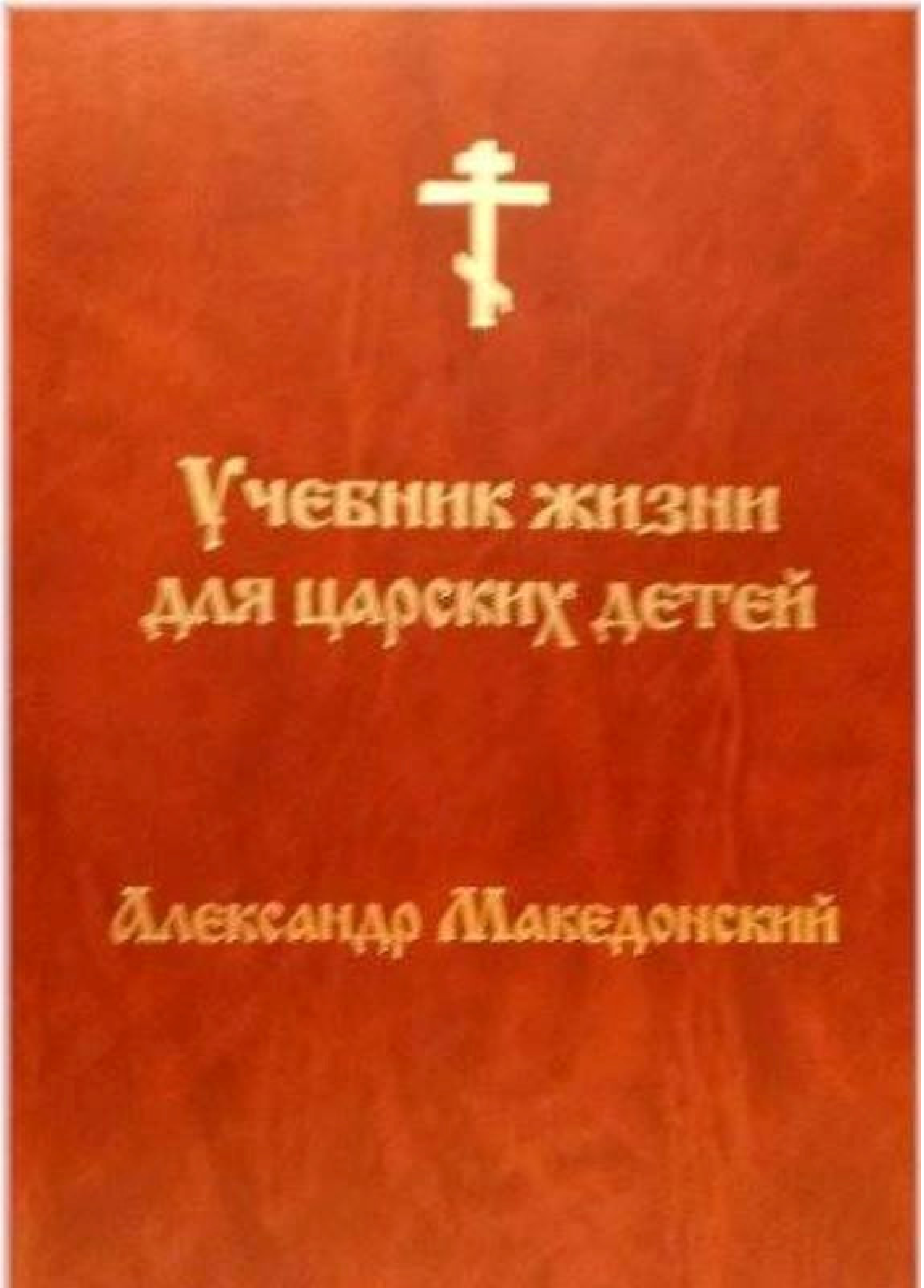
Учебник жизни
для царских детей
Александр Македонский

U ***Laurentevskoj hronici*** pod godinom 6604 (1096 ili 1097), može se pročitati da je Aleksandar Veliki posetio obale Arktičkog okeana. Ponavljam, nedvosmisleno je rečeno da je veliki osvajač, kralj Makedonije, Aleksandar, Persijski osavajač, osnivač države, ujedinitelj Zapada i Istoka, tokom istočnog pohoda stigao do obala Arktičkog okeana, i "*prikovao je u planini*" zla Goga i Magoga.

I. V. Šeglov u *"Hronološkoj listi najvažnijih podataka iz istorije Sibira"*, izdanoj u Surgutu 1993. godini, donosi poruku o pohodu novgorodaca pod vodstvom *Uleba* do gvozdenih vrata 1032. godine. Pohod se završio bezuspešno, jer su bili poraženi od *Jugura*. Jugri su tradicionalno smešteni iza stena. Odavde sledi da su se novgorodci skoro pola milenijuma kasnije setili dolaska Aleksandra na sever Sibira i štaviše, organizovali ekspedicije do vrata u steni, koja je on podigao. U *Nestorovoj hronici* iz 1096. godine nalazi se poznata priča novgorodca ***Gjurjata Rogoviča*** o tome kako je on poslao svog sina u Jugru, i da su mu Jugri pričali o nekom misterioznom narodu. Ovaj narod *"sedi u planini"* i kroz mali otvor gestovima traži gvožđa, a za gvožđe daje krzna. Gjurjat Rogovič rekao je o ovom čudu Vladimiru Monomahu, a Monomah nije bio iznenađen i objasnio je novgorodcu da je reč o narodu, koji je zatvorio u planini Aleksandar Veliki pomoću *Bakarnih vrata*.

Ovo je tekst od reči do reči: *"Sada želim da kažem, šta sam čuo pre 4 godine i šta mi je rekao Gjurjat Rogovič Novgorođanin, govoreći:" Poslao sam svog slugu u* ***Pečoru****, ljudima koji daju počast Novgorodu. Onda je došao moj sin kod njih, a onda je otišao u zemlju* ***Ugra****, Ugrima je jezik nerazumljiv, a oni su komšije sa nordijskim zemljama. Ugri su rekli mom sinu, "našli smo izvanredno čudo, što je nepoznato bilo ranije, a počelo je pre tri godine; postoje planine, one idu u zalivsko more, visina im je do neba, a na planinama je nešto vredno i izuzetno, i rekao je još, i pokušavali smo da se probijemi iza njih; i u gori je prosečen mali prolaz, a tamo ima ljudi, koji ne razumeju naš jezik, ali imaju predstavu o gvožđu i mašući rukama traže gvožđe; i kada im neko da nož ili sekiru, daju u zamenu krzna. Put na planinu je neprohodan zbog litica, snega i šume, i zato se ne može uvek doći do njih; Planine idu dalje ka severu. " Rekao sam Gjurjatu: "Ti su ljudi zatvorenici (planinski) Aleksandra, kralja Makedonije", kako kaže o njima* ***Metodij Patarski****: "Aleksandar, kralj Makedonski, došao je na istok do mora, na tzv sunčano mesto, i video ljude nečiste iz* ***plemena Jafetova****, i nečistoću njihovu je video: jeli su sve prljavo, muve i komarce, mačke, zmije, a mrtve nisu sahranjivali, već su ih jeli, i ženske pobačaje, kao i sve nečiste zveri. Videvši to Aleksandar se plašio, da se ne umnožavaju, a da ne pogane zemlju, odvezli su ih na sever zemlje u visoke planine; i okruženi su velikim planinama "*
Čovek koji je zabeležio i komentarisao priču Rogoviča je niko drugi do Vladimir Monomah. Njegovo "Poučenije" je uključeno u Laurentijevski letopis i uključuje citiranu priču. Ispostavilo se sledeće: Sam veliki Knjaz kijevski Vladimir Monomah u

svom "Poučeniju" uči Novgorodca Gjurjata Rogoviča da je Aleksandar Veliki posetio Ugre i obale Severnog ledenog okeana.

A *arapski kalif* ***al-Vasik*** čak je poslao opremljenu ekspediciju do Gvozdene kapije, da bi se uverio u istinost. Ekspediciju je vodio ***Salam at-Tardžuman***, koji je govorio trideset jezika. Kada se posle 28 meseci vratio , Salam je izjavio: *"Vrata su netaknuta, garnizon ne spava"*. To je bilo sredinom IX veka. To jest, hiljadu i više godina ovaj objekat je bio poznat širom sveta, nisu samo neki novgorodci išli do Gvozdene kapije.

U tekstovima o pohodu Aleksandra Makedonskog može se naći trag o tome, da je on izgradio veliki zid, kao i da je kao odmazdu zbog poraza u bici na Istoku on podigao *Bakarnu kapiju*. Zid i kapija su jedan objekat, a ne dva različita. ***Firdus, Nizam i Navoj*** pisali su da je Aleksandar izgradio zid i Bakarnu kapiju protiv Goga i Magoga na nagovor meštana, koje su ovi Gogi i Magogi napadali. *U 18-oj suri Kurana* pominje se izgradnja tog objekta, a pominje se i neka naknada. Potrebno je pažljivije čitanje drevnih tekstova arabista. Veruje se da je ovaj objekat izgrađen u planinama ***Tonelj*** (*Putorana*), koji uspešno može da blokira izlaz iz pećinskog kompleksa. Ove kapije je video i po zadatku kalifa al-Vasika opisao arapski putnik Sallam at-Tardžuman. Tomski arhitekta i etnograf ***Genadij Skvorcov*** rekonstruisao je sliku Bakarne kapije.

REKONSTRUKCIJA BAKARNIH VRATA

SIBIRSKI NARODI GOGA I MAGOGA

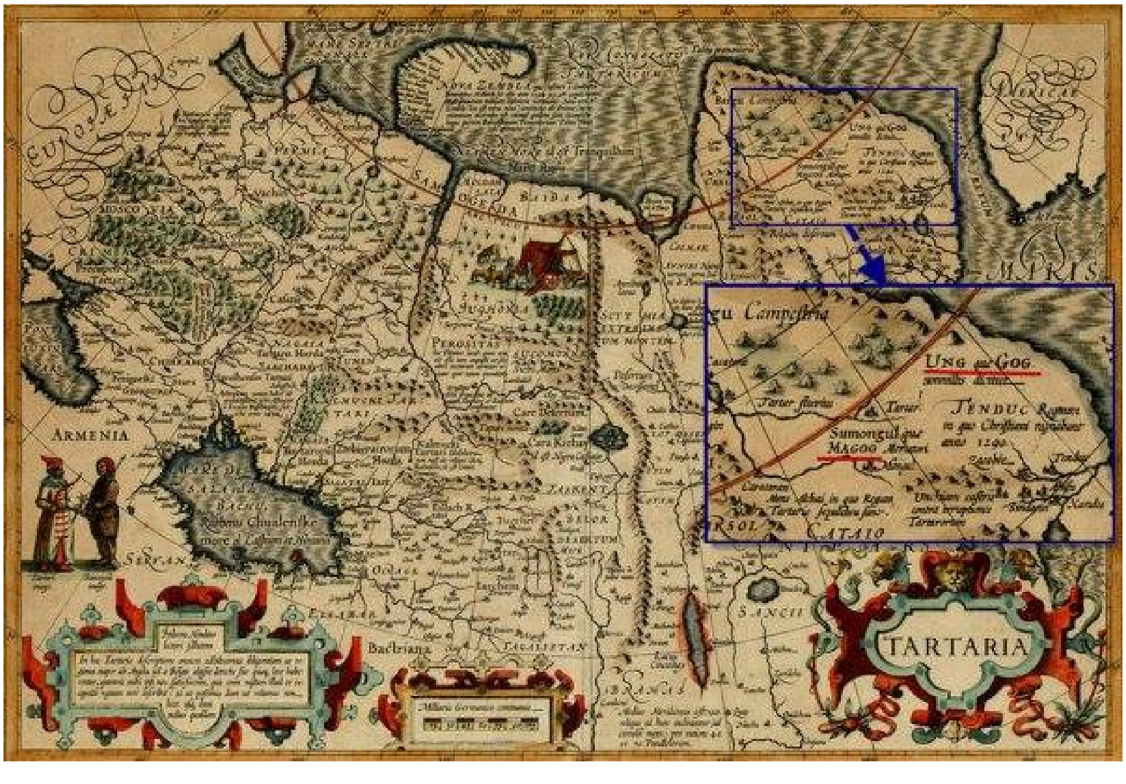

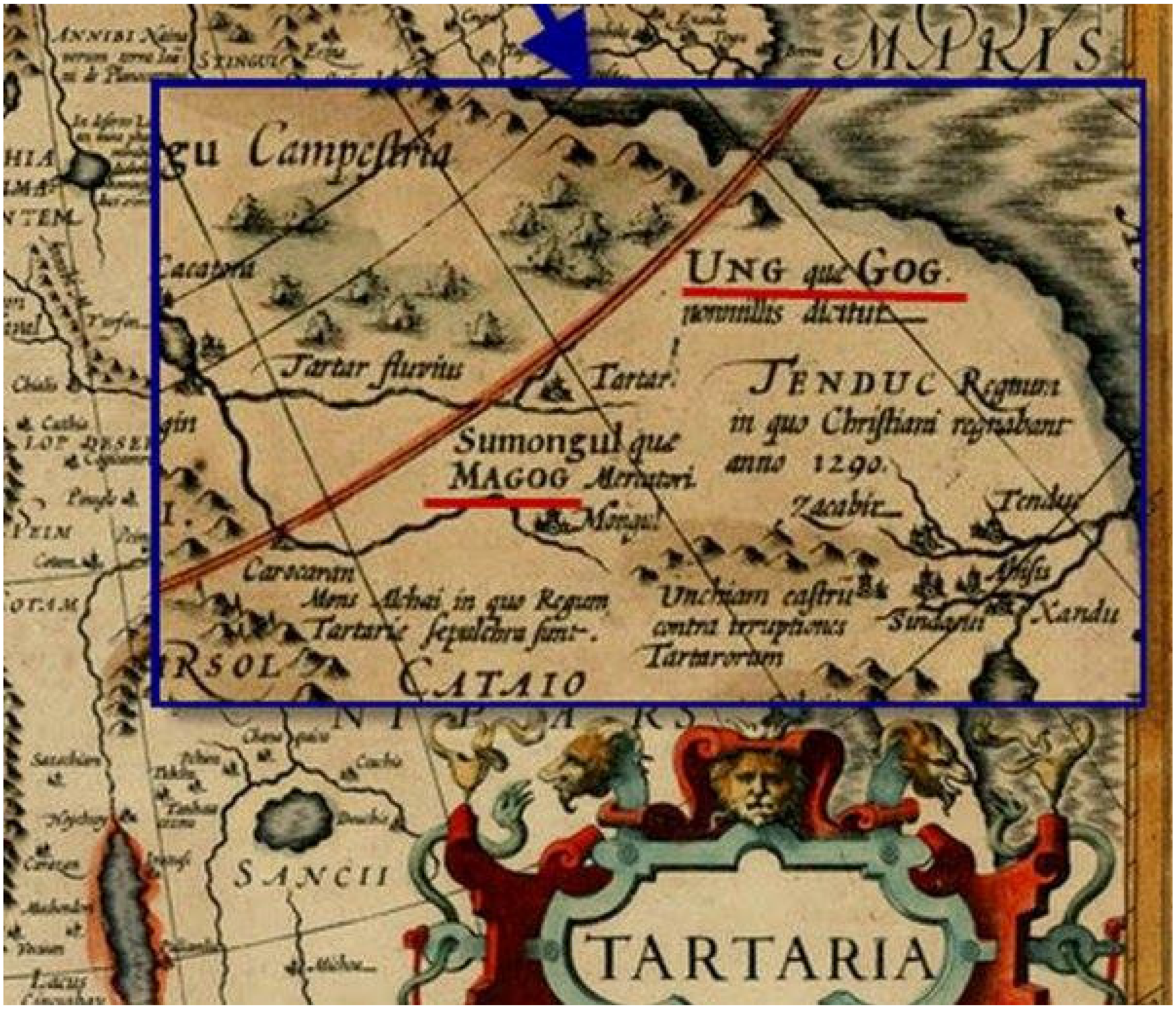

*“***IZ HRONIKE JOVANA GROZNOG***:*
Ovaj dokument je jedinstven po tome što nije podvrgnut "redakciji" vlasti, i sadrži neke veoma interesantne stvari ..
Čitanje na crkvenoslovenskom pismu 16. veka je uzbudljivo iskustvo, interesantno je kako se grade fraze, rečenice..
Dakle, Aleksandar se opršta sa Roksanom i kreće iz Persije do Indije ..

O JAFETOVIM UNUCIMA (verovatno se odnosi na potomke Jafeta, sina Nojevog)

I odatle, poveo je mnoge vodiče (trebalo mu je mnogo vodiča) koji poznaju put u indijsku zemlju. Odveli su ga do zapadne pustinjske zemlje ispod zvezdanih kola.Tamošnji su govorili Aleksandru, da su iza njihove zemlje ljudi zlog i divljeg

duha . Aleksandar je hteo da vidi tu zemlju, i narod u njoj. Vodiči su mu takođe govorili: "Gospodar Aleksandar car! Ne polazi na put u Indijsku zemlju." Zatim je Aleksandar sa svom svojom vojskom pošao na istok. I došavši na istok naiđe tamo na nečiste jezike (narode) koji su Jafetovi unuci. I bi kod njih 74. car. Oni su, videvši nas, ipočeli da škripe zubima, želeći da se biju sa nama. Bili su kod njih prijatelji ***nazi*** *(nagi). I njihovu nečistoću videvši, Aleksandar se čudio: jeli su sve žive stvorove, stvari gnusne i gadne: komarce i miševe, mačke i miševe, i zmije i pobačaje žena i meso mrtvih ljudi nesahranjenih, to su jeli .. I videvši to, Aleksandar je rekao: "Kako su došli u zemlje svete i oskvrnuli je otrovom njihovim odvratnim?"*

I pomoli se Bogu Svevišnjem, da bi bio sa njim. I Božjom silom progna ih među dve planine, i zatvori sam Bog u planine na severu, njemu takođe decu mrsku. Videvši to, Aleksandar pohvali Boga Svevišnjega, zakova prolaz gvozdenom kapijom i namaza je "suunklitikom", njega ni gvožđe ne seče, niti vatra gori, i nikako se ne može otvoriti. Da u tim planinama budu do poslednjih dana, a kada se jednom približi kraj sveta, otvoriće Bog undalska vrata, i izaćićeće Gog i Magog u zemlju Izraeljsku i zagaditi je, pa ih zakova Alekandar sa one strane severa, kao stoku ogradi ih i zatvori vrata. Da niko više ne vidi, nečiste te jezike, na zemlju došavše, i tu da im bude kraj.

Bijaše kod nečistih tih careva 74. Nisu svi govorili ljudski, već su neki kao psi lajali i na druge režali, kao zveri, ne imajući dušu ljudsku, ali već kao neke zveri divlje, bez uma a kao ljudi. Dobro smo ispitali potom imena njihova: Gog i Mogog, i Anoga, Ahenaza (Aškenazi?) I Dfa, i Fotin, i Olvini, Eun i Farz, Doklem i Zabratitevljeja i Zarmatian, Haron, Armazen, i Garmiadi i ljudojesci, pomenuti Pseća-glava, i farvi, i Alni, Sfulonici i Saltari, ostale mnoge druge duše pogubismo i tako pobedismo nečiste jezike.

Poznato je takođe, da je na kraju istočnog pohoda po nalogu Aleksandra izgrađeno 12 oltara za žrtvoprinošenje grčkim bogovima. ***Nikolaj Novgorodski*** smatra, da se 12 apsolutno neistraženih kurgana nalazi na putu od sela *Anikino* u Tomskoj oblasti duž reke Basandajki. U korist te hipoteze govore i neki predmeti, pronađeni u Sibiru, koji su možda pripadali vojsci Aleksandra. Na primer, statua Herakla, pronađena na ušću *Katune* (Bijskij muzej), posuda sa scenom vaznesenja Aleksandra Makedonskog, nađena u blizini ušća *Obe* (Ermitaž), pozlaćeni i posrebreni noževi iz *Filipovskih kurgana* (Orenburški muzej).

BRONZANA STATUA HERAKLA, OKO 4. VEKA PRE NOVE ERE

A ovde na slici ispod je čaša pronađena kod sela ***Viljgort***, kod Urala, u blizini sledećih gradova: *Berezniki, Perm, Nižnji Tagil*. Može biti da je Makedonski prošao ova mesta, krećući se u zemlju mraka?

SREBRNA ČAŠA SA POZLATOM SA SCENAMA IZ GRČKOG EPOSA

Postoji jedan zanimljiv trenutak, u samih drevnim istorijskim izvorima je sasvim dovoljno podataka, dokaza o sibirskom, a ne indostanskom putu Aleksandra. Jedino usko grlo na sibirskom putu - to su često pominjani slonovi. Može biti, da je u IV veku pre nove ere u Sibiru bilo toplije i da su imali slonove?

Iz crteža o putovanju Marka Pola moguće je videti da nije bilo samo ³ kamila, već i slonova u svakom gradu ili državi

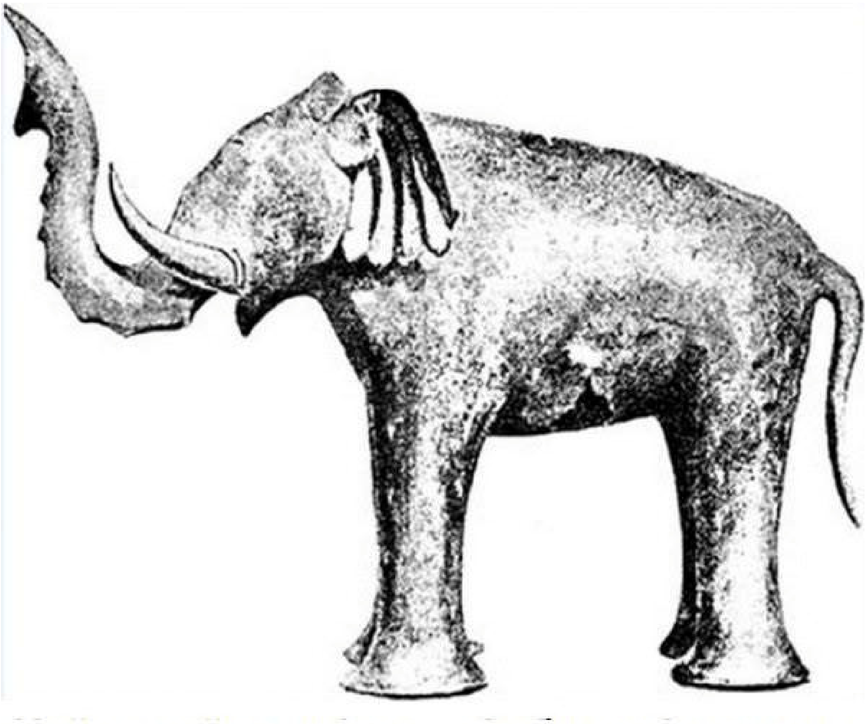

ARTEFAKT IZ SIBIRA, SEVERNA SOSVA, SREBRNI SLON, 7-8 VEK N.E.

Novgorodovu je postavljeno pitanje: *"Ako pretpostavimo da je Makedonski bio u Sibiru, preko koje oblasti su prolazile njegove trupe"?*

- Ja mislim da je on sigurno bio na reci Ural. Ovde je uzeo sedam gradova. U jednom od njih on je ušao u korito isušene reke. Neophodno je ispitati leve isušene pritoke reke Ural. Ovde u Prohorovskim kurganima su nađeni posrebreni noževi. Poznato je da je Aleksandar naoružao 25 000 ratnika posrebrenim oružjem i nazvao ih **argiraspidima.** Bilo bi neophodno da se izvrši revizija *Orenburškog muzeja*, a na mestima kurgana tražiti grobnice iz poslednje trećine 4. veka pre nove ere.

Sreli su na putu ***Kataje***, a grci su nazivali ovaj narod *Kafajami*. Veoma obećava južno predgrađe Tomska. Prema *"Vodiču za geografiju Klaudija Ptolemeja"*, Aleksandrovi oltari su postavljeni u blizini grada *Tanais* (širina 47 stepeni), koji se nalazi na reci Tanais. Kao što je već rečeno, najduži dan u godini trajao je u Tanaisu 17 sati i 10 minuta. Ti oltari - zemljani kurgani u obliku izduženih trouglova su imali visinu od 50 lakata, odnosno 22 m. ***Plutarh*** piše da je radi slave Aleksandar računao na lukavstvo: on je naredio da se napravi oružje i konjske uzde duplo veće veličine, da se zakopaju pod zemlju, kako bi potomci varvara, pronašavši takve predmete pomislili da su ovde stigli nepobedivi titani. Na ušću reke ***Basandajka***, reka se uliva u ***Tom*** desno u južnom predgrađu Tomska, sačuvani su fragmenti tri oltara i u njima povezana džinovska udubljenja na padinama doline, zapremine 5-6 hiljada kubnih metara.

Aleksandar je plovio po ***Jeniseju*** a u Kazačinskim brzacima je izgubio dva ratna broda. U planinama *Putorana* postoje planine *Tonelj*. U blizini postoji nekoliko gog-magogovskih toponima (*Mogokta, Toneljgagočar*). Ovde treba tražiti ruševine Bakarne kapije. Pored oltara na ***Basandajki*** su 1944-46 godine pronađena *helenska ogledala*. Njih su nazvali kineskim, onda su priznali da ništa kineskog u njima nije bilo, onda su smislili formulu, da su to"*kitaizirovana helenska ogledala*". Moguće je da će se dokazati da su ova ogledala pripadala grcima i makedoncima. Dalje, u sibirskim kurganima, koji pripadaju dobu Aleksandra, nađeno je mnogo egipatskih staklenih perli.

Sibirski narod sa kojim se borio Aleksandar Makedonski, zvao se *Hedrosi*. ***Egor Klasen*** smatrao je taj narod savršeno ruski, a prefiks "*ged*", odnosno "*het*" razmatrao se kao vojna-bezbednosna funkcija. To jest, oni su bili vrsta *kozaka*. Glavni grad Hedrosa antički izvori ukazuju kao grad *Pur*, ili *Pura*. U vezi sa ovim gradom ovde se pominju grad Masaga i Nori.

Kažu da je grad na reci *Mesojaha* izgradio Nojev unuk *Mosoh*. Vladala je u njemu kraljica *Kleopida*. ***Diodor*** prenosi da je Aleksandar podelio vojsku na tri dela. Na čelu jedne on je stavio *Ptolemeja*, upućujući ga da pohara obalu. *Leonida* je sa istim ciljem poslao duboko u zemlju, a planinski region je sam razorio. Svuda je bilo požara, pljački i ubistva, broj ubijenih se procenjuje na desetine hiljada. Očigledno, od tih borbi u blizini *Norilska* je sačuvano mnogo "vojnih" toponima: to je reka *Batajka* i na njoj selo Vojnar, reka *Ubojna*, rt Oružilo, reke *Mogilaja*, *Krvava i Pokojnička*.

Da li su ovi hidronimi podsetnik na taj krvavi rat, koji je tu vodio Aleksandar Veliki? Aleksandar je ubio tu nekoliko desetina hiljada ljudi.

Sam veliki ratnik takođe je pretrpeo velike gubitke. ***Plutarh*** piše da je on izgubio 90 hiljada od 120 hiljada svojih vojnika. Tu je ostavio kosti tri četvrtine svojih ratnika. Postavlja se prirodno pitanje: da li se može smatrati pobednik sa takvim žrtvama? Teoretski, naravno, moguće je, ako su gubici neprijatelja iznosili 90%. Ali izvori apsolutno ništa ne govore o gubicima neprijatelja, pa i samog neprijatelja ne nazivaju po imenu. Ratnici Aleksandra kao da su poginuli sami po sebi. Možda ih je pogubilo njeno visočanstvo "Zima"?

Ako je u Sibirskoj Indiji od 120-hiljada vojske Aleksandra ostalo samo 30, ostali su ubijeni, gde su njihova tela, stvari, oružje? Da li su sahranjeni? Ili je bio neki drugi ritual?

Kod ***Kurcija Rufa*** postoji dirljiv opis scene smrti vojske Aleksandra. Njegovi nepobedivi ratnici su poginuli baš kao i vojnici i oficiri Napoleona Bonaparte, kada su bežali iz Moskve.

Kurcije Ruf opisuje to panično bekstvo i moralni raspad trupa veoma slikovito: *"bilo je Nemoguće bez povreda ljudi ni da ostanu na mestu, ni da krenu napred - u logoru ih je morila glad, a na putu bolesti. Međutim, na putu nije ostalo toliko leševa, koliko jedva živih, umirućih ljudi. Da se vraćaju po sve nisu mogli ni lako bolesni, jer se kretanje usporavalo; ljudima se činilo da što pre i više idu napred, bliži će biti svom spasenju, a zaostajući su tražili pomoć od svih, koje su znali i nisu znali. Ali nije bilo zaprežnih kola koja bi ih ponela, a vojnici su sami jedva vukli svoje oružje, i pred njihovim očima je stajao užas predstojeće katastrofe. Dakle, oni čak nisu ni reagovali na česte povike svojih ljudi: saosećanje je bilo izgubljeno osećajem straha. Ostavljeni su prizivali bogove i zajedničke za njih svetinje i molili su cara za pomoć, ali uzalud: uši svih su ostale gluve. Tada, ogrezli u očaju, oni su prizivali drugima sudbinu sličnu njihovoj".*

Treba napomenuti da su iz ovog opisa begstva istoričari izuzeli sve klimatske karakteristike i generalno stavili ovaj događaj na obalu Indijskog okeana. Zapravo, ako podeljene opise povežemo, onda se dobija realna slika. Osvajače nisu progonili narodi Goga i Magoga, već glad i hladnoća.

Ruf Kvint Kurcij - drevnorimski istoričar, retoričar, poznat po pisanju "*Istorije Aleksandra Velikog Makedonskog*", opisuje uzrok begstva veoma slikovito: *"Međutim, najveći deo godine je tamo izuzetan sneg, gotovo nigde nema traga pticama ili bilo kojoj drugog zveri. Večna tama pokriva nebo, i dan je ista kao i noć, da se jedva mogu prepoznati bliski predmeti. Vojsci, uvedenoj u ovu prostranu pustinju, gde apsolutno nema ljudske pomoći, pretvaralo se sve u katastrofu: glad,*

teška hladnoća, preteran umor i očajanje su ovladali svima. Mnogo ih je umrlo u neprobojnom snegu, dok je strašni mraz mnogima zaledio noge i lišio ih vida, drugi su oborenog pogleda umorno padali i prestajali da se kreću, od mraza se kočili, i više nisu mogli da ustanu".

Ali, evo moderne Zapadne verzije, može da se uporedi:

"Šezdeset dana trajala je ta užasna seoba iz zemlje orita do Pure, glavnog grada Hedrozije. U jadnom stanju su došli u Puru osvajači univerzuma. Tri četvrtine ogromne vojske je poginulo. Hrabri ratnici, preživeli u tolikim borbama od mačeva i koplja, od strela neprijatelja, bespomoćno su izginuli u strašnoj pustinji od mučenja glađu i žeđi, od vreline sunca, od zaslepljujuće peščane prašine, od hladnih noći. Samo jadan ostatak njih je stigao do oaze, na kojoj je Pura; to su bili ljudi, do te mere mršavi od gladi, da ih poznanici nisu prepoznavali".

Pri opisivanju klime "Indije", grci su pratili vojsku Aleksandra, i nisu bili škrti na epitetima, opisujući surovost tih mesta. *"Zemlja njihova leži na krajnjem severu, sva prekrivena snegom i nije dostupna za druge narode zbog ekstremne hladnoće. Veći deo nje je ravnica bez drveta". "On je došao do zemlje Indijaca, koji žive u susedstvu sa Arahotima. Vojsku je izmorio, prolazeći kroz te zemlje: dubok sneg, i nedovoljno hrane".*

Kada su ostaci vojske Aleksandra stigli do *Hedrosa*, oni su je poštedeli i nisu ih ubili, već su im naložili odštetu u vidu izgradnje zida i Bakarne kapije, protiv zlog naroda Goga i Magoga. To pominje Veliki knez Vladimir Monomah, u svom "Poučeniju" on je izrazio uverenje da je Aleksandar došao u Jugru. Sekretar egipatskog sultana Al-Omari u 14. veku, potvrdio je reči Vladimira*: "Iza zemlji Jugurskih, koje su na krajnjem Severu, nema naselja, samo velike kule, koje je sagradio Iskender".*

U Kuranu se pominje neka vrsta naknada, u vezi sa određenom izgradnjom. Aleksandar je sagradio Bakarnu kapiju i pustili su ga da ide, a u stvari, on je bio u zarobljeništvu. A zaplenjeno oružje je bilo potopljeno u jezeru. Kod *Nenca*, koji žive u donjem toku reke ***Jenisej***, postoji legenda o tome, da je u jezeru *Turučedo* severoistočno od sela *Potapovo*, potopljen veliki broj veoma različitog oružja. Povrativši se nakon izgradnje Bakarne kapije Aleksandar i njegovi nepobedivi ratnici seli su u kočiju i nedelju dana pirovali u pokretu. Častan Plutarh piše: *"Nigde nije bilo ni štita, ni kacige, ni koplja"*. Spasivši se od sigurne smrti Aleksandar je odlučio da organizuje trijumfalni marš. *"Povrativši svoju snagu, makedonci su tokom sedam dana u zabavnoj povorci prolazili kroz Karmaniju. Osam konja su lagano vozila Aleksandra, koji je kontinuirano, i danju i noću, pirovao sa najbližim prijateljima,*

sedeći na nekoj vrstu pozornice, utvrđene na visokom, sa bilo kog mesta vidnom mestu. I savremenici i potomci su bili iznenađeni što su pijani vojnici prolazili tako po zemlji, još uvek nepokorenom, i varvari su smatrani ludim zbog takvog samopouzdanja".

Ali, čuda tu u stvari, nema. Preživeli vojnici, i generali su bili srećni zbog završetka rata i izbegavanja od sigurne smrti. Treba se zapitati, kako je sramotu Aleksandar okrenuo u svoju slavu? Vojska nije oprostila Aleksandru poraz, počele su da sazrevaju zavere i ubrzo je bio otrovan.

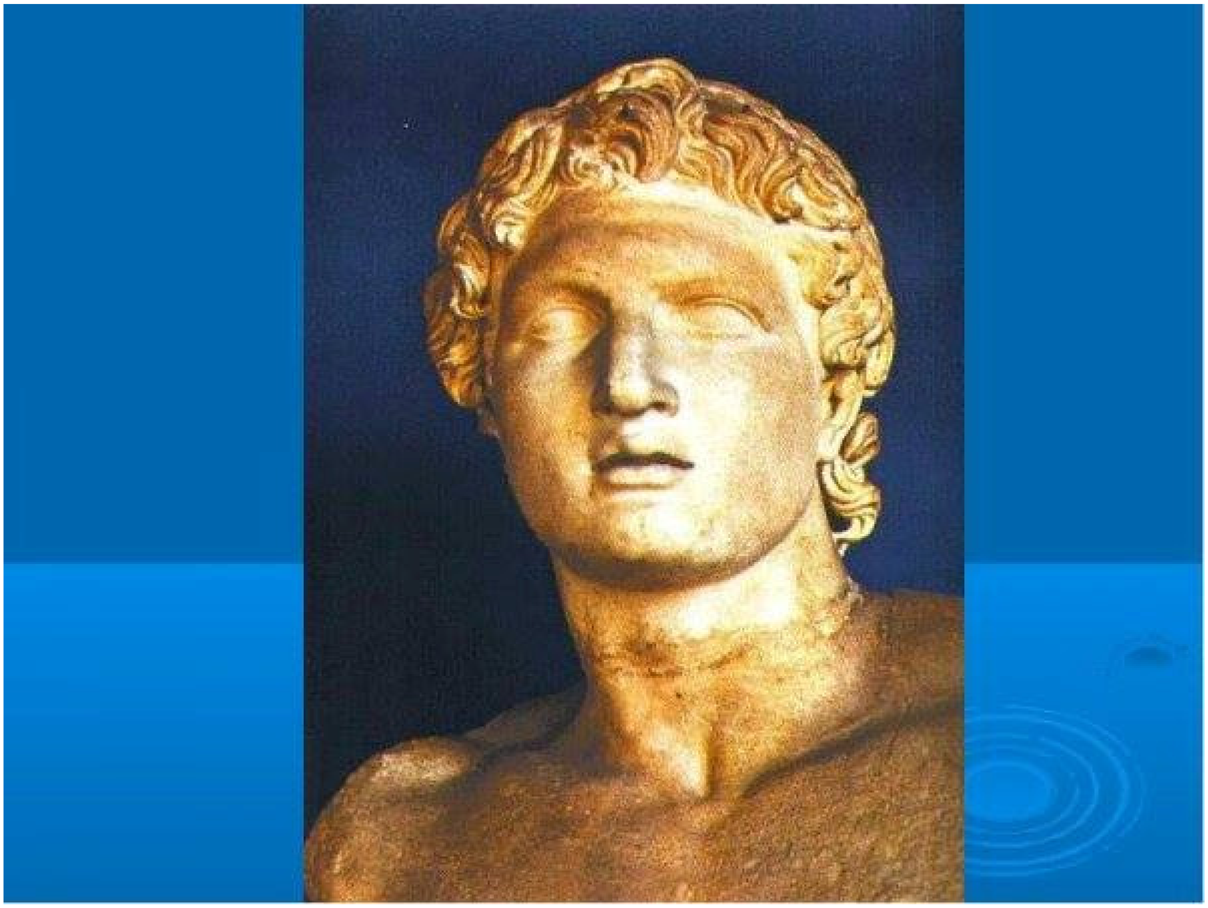

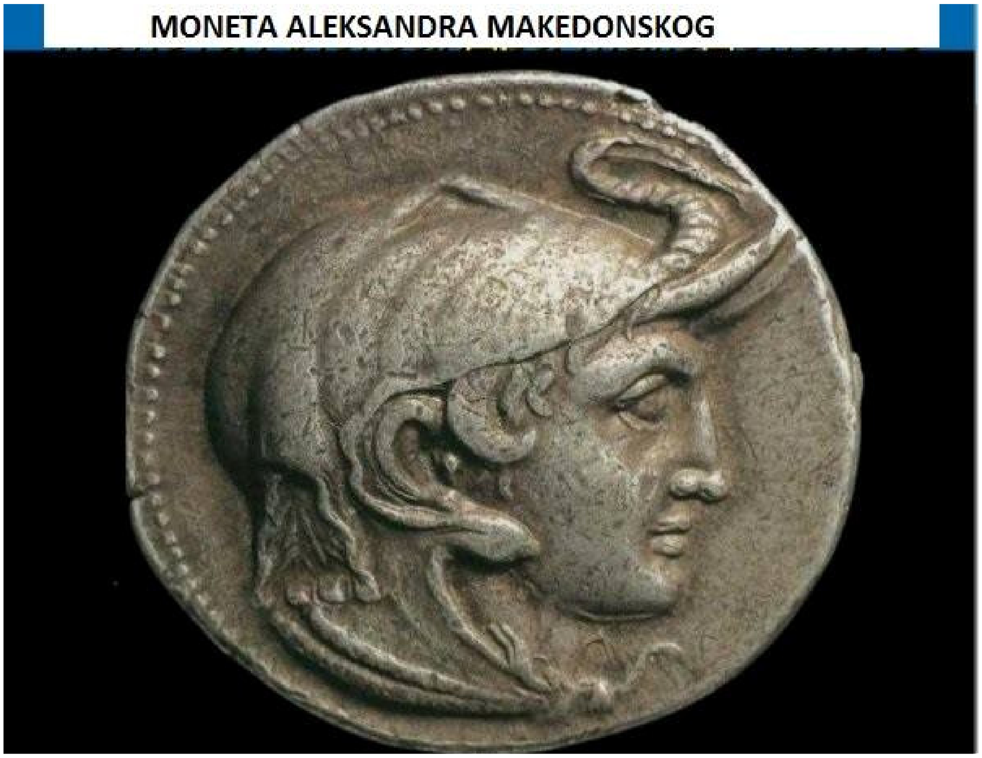
MONETA ALEKSANDRA MAKEDONSKOG

OTAC ALEKSANDRA VELIKOG

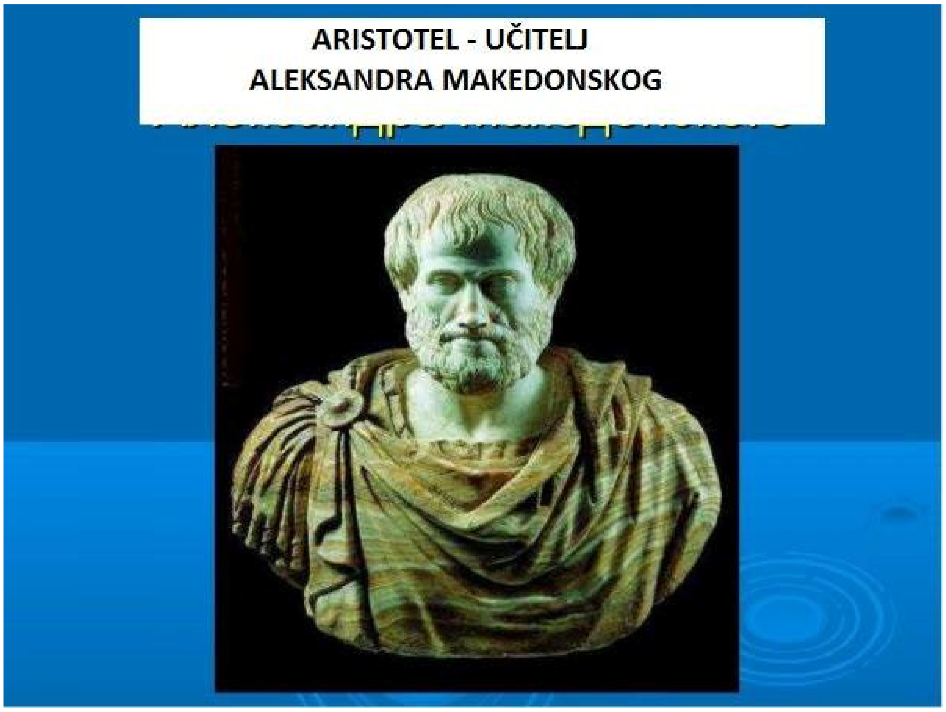

ARISTOTEL - UČITELJ
ALEKSANDRA MAKEDONSKOG

Sibirska maršruta Aleksandra utvrđuje se sa velikim teškoćama i samo fragmentarno. Uzrok je navedeno preplitanje niza događaja i kretanja. Može se sa sigurnošću reći da je on bio na rekama Urala, Katune, Tome, u blizini Tutaljskih stena, bio je na ušću Ob (Inda) u gradu Tavala; bio je na ušću reke Jenisej (Gang). Karakter njegovog kretanja između ovih tačaka je nepouzdan. Dovoljno je reći da mi ne znamo po kojoj reci je Aleksandar stigao na okean, na reci Ob (Ind), ili na Jeniseju i Angaru (ranije se smatralo, da se Jenisej (Akesin?) uliva se u Angaru (Gang)). Veoma je moguće, da je on bio na reci Mesojah, gde je bio grad Masaga, glavni grad sibirske Moskovije i u oblasti savremenog Norilska, gde je bio grad Nori.

Dostupnost toponima tunela i vezanih sa tunelima legende potvrđuju ispravnost ove pretpostavke. U prvom pristupu, Aleksandar je sa reke Ural na zimu 329-330. godine otišao južno-sibirskom stepom do reke Ob, koja je usvojena za Ind. Na obalama je duboki sneg. Leto i jesen 329. godine on se borio sa lokalnim narodom, postepeno prodirući na istok. Zimovao je na jugu *Minusinske doline* u podnožju *Zapadnog Sajana*. U proleće je njegova vojska prešla Zapadni Sajan sa severa na jug, po tzv putu *Džingis Kana*, imajući Indiju sa desne strane i krenuo na odmor u *Samarkand*, gde se u proleće 327. godine ponovo pokrenuo u Indiju.

Takođe je od pamtiveka u Rusiji postojala tradicija o tome da je Aleksandar Makedonski sa malim odredom krenuo na Sever u potrazi za legendarnim ***Belim ostrvom*** (*Hiperborejom*), da pronađe tajnu besmrtnosti.

HIPERBOREJA I ANKTARKTIDA
NA KARTI ORONCIJA FINEJA (1531.G)

Hiperboreja na španskoj karti sveta (kraj 16. veka)

Da bi olakšao put, on je sakrio deo oružja.

Na mapi sibirskog kartografa **_Semena Remezova_** na ušću najveće sibirske reke ima natpis: (*Do ovog mesta je car Aleksandar Makedonski stigao, i oružje sakrio, i zvono ljudima ostavio*). Ove informacije se odnose na **_Tirski hram_**, ruševine na čijim je zidovima natpis na 4 jezika koji su otkrili ruski kozaci tokom zime 1655-1656 godine. Sadržaj ovog natpisa svedoči o tome da se Aleksandar na kraju pohoda zaista oprostio sa oružjem. Samo se desilo to da to nije na ušću *Amura*, kao što je naznačeno

na mapi *Remezova*, već na ušću reke *Jenisej*. Ovde je, prema legendi *Neneca*, u blizini jezera ***Turučedo*** sakriven veliki broj veoma različitog oružja. Aleksandar, otišavši u Indiju, obojio je oružje i oklope običnih ratnika srebrom, a oficira - zlatom. Tako da, kada oružje u blizini jezera Turučedo bude nađeno, lako će se dokazati da je bilo vlasništvo vojske Aleksandra.

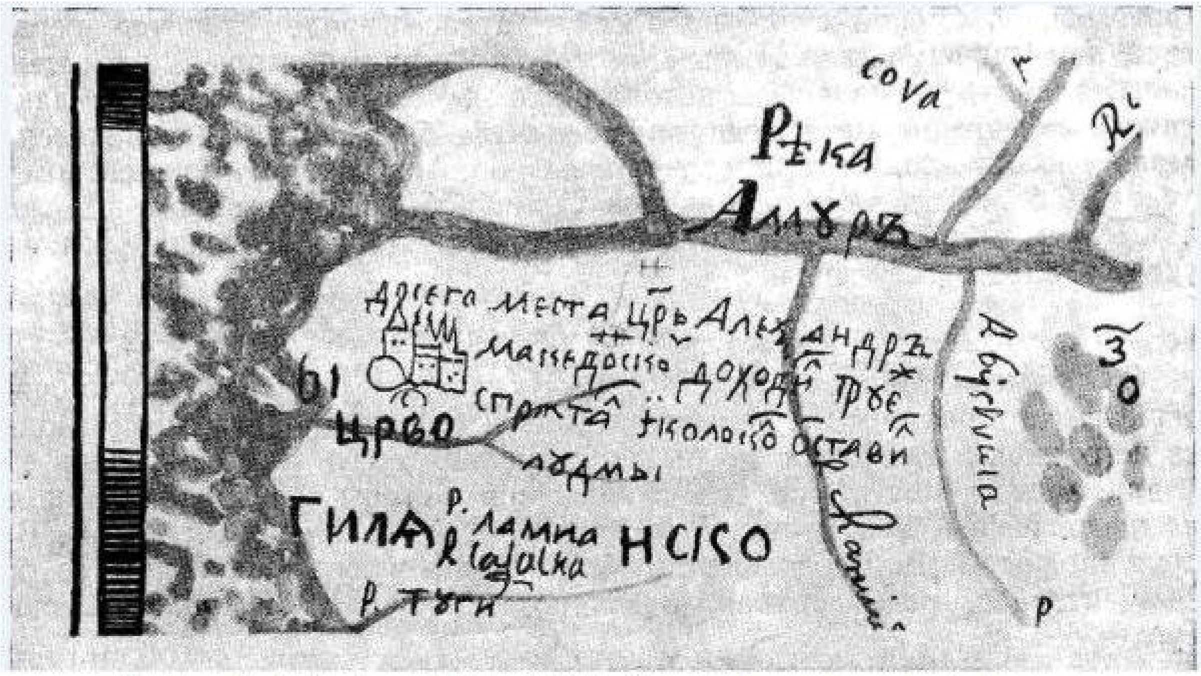

Deo karte iz "crtane knjige Sibira" s. Remezova, sa natpisom o Aleksandru Makedonskom

Drugi rat Aleksandra sa rusima, detaljno je opisan u antičkim izvorima - to je rat sa venedskim kraljem *Porom*, koji je posedovao veliko i bogato carstvo na obalama reke ***Gidasp (Irtiš).*** Kurcije Ruf naziva Pora najpametnijim i najprosvetljenijim carem od svih indijskih naroda.

Tako od *Plinija Starijeg* i *Strabona* sledi da je u oblasti *Sirastrani (Sarauceans)* teritorija drevnog grada *Aseni*, u čijoj oblasti je Makedonski osnovao svoju još jednu *Aleksandriju (Bukefaliju)* i gde je on forsirao reku *Gidasp* u toku rata sa kraljem sibirskih indijaca, Porosom. Asine, to je nesumnjivo, Asino, grad u Tomskoj oblasti, na obali reke *Čulim (Us)*. Od grka, koji su pisali o pohodu Aleksandra u Indiji, nama je poznato, da je Aleksandar posle pobede nad Porom (Por, Poros) na mestu bitke osnovao još jedan grad, - *Nikeju*, samo na drugoj obali reke, nasuprot Aleksandriji Bukefalskoj. Danas vidimo da se ispred grada Asino nalazi naselje *Prvomajsk*

(Piškino-Trojice).

OSTACI DREVNIH UTVRĐENJA U GRADU ASINO, TOMSKA OBLAST

Na mestu sela *Belija* na kraju prvog milenijuma pre n. ere postojao je utvrđeni grad (naselje). Posle bitke sa Porom, Aleksandar je odobrio Porosu zemlje, prethodno osvojene od drugih indijskih vladara. Danas kroz južni Asino, na području grada Tomsk teče reka koja nosi ime *Pora - reka Poros*. Teku iste reke i malo južnije, u oblasti *Novosibirska - Poros i Porosik*. Ispostavlja se, da je to granica, darovane Porosu nove zemlje…

Pa, da rezimiramo povodom Sibirsko - Indijskih toponima. Indija je država u južnoj Aziji, na poluostrvu Indostan. Zemlja je dobila svoje ime po reci Ind (Sind, Hind). Hidronim Ind bio je donesen na jug Azije sredinom II milenijuma pre nove ere migrantima indo-arijima, koji su došli iz Uralsko-Sibirske oblasti. To je opšte poznato. Tako su dobro poznate i mape, gde se Indija nalazi prilično daleko od današnjeg Indostana. U skladu sa podacima antičkih autora u davna vremena postojalo je nekoliko regiona sa nazivom "Indija". Na sledećim mapama čitamo imena: *India Superior, India Meridion, India Gangptic* i još India na poluostrvu *Indokina*. Interesantna za nas je ***India Superior*** - *Indija Gornja (Početna)* koja se nalazi na severo-istoku od Indostana, u Sibiru.

Srednjivekovna karta po Ptolomeju

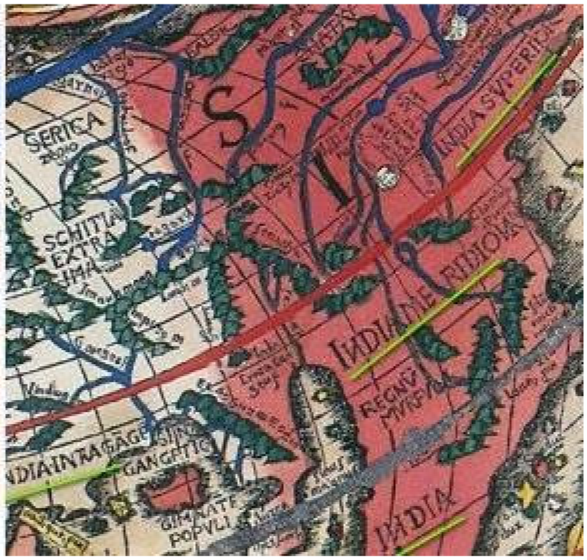

Postojanje kartografskog materijala sa Indijom, koja se nalazi u Sibiru, naučnici ne negiraju. Da, postoje takvi materijali. Ali u obzir pri izgradnji karti Antičkog sveta ih ne uzimaju, i tako se menja cela slika sveta, menja se cela istorija. Dakle, srednjovekovna mapiranja svedoče: Indija na teritoriji savremenog Sibira je postojala. Čak i na Ruskom Severu, do današnjeg dana možete naći imena reka, očigledno u vezi sa sanskritom, objašnjiva samo uz pomoć drevnog jezika arija - sanskrita, kao i

imena mnogih sela. Evo indijskih imena reka ***Arhangelske*** i ***Vologodske*** oblasti: *Ganga, Gavinjga, Gangreka, Gangozero, Gavjana, Indoga, Indiga, Kalija, Lala, Lakšma, Sumera, Tara, itd, itd.* (imena su data na kartama, pre revolucionarnih izdanja). Najznačajnije toponime, koje su ostavili indo-ariji u Sibiru - to su nazivi reka (hidronimi). Navedimo neke: reka *Čangara, Velika, Srednja i Mala, r. Masti(g)il i Salairskij krja, r. Šegarka, r. Čigara, Ob (oba), Tom (tom), Vah, Pur (prud), Poros, Indigirka.* Pogledajmo duboko u vekove, kada je Indija bila jedna jedinstvena, u najstarijim izvorima indoevropskih naroda ***Rig-vede*** i ***Aveste*** ona se zvala ***Sedmorečjem (Belovodje), Hapta-Hindu (Sapta-Sindhu).*** Bilo je takvo vreme, i to ne jednom*: Belovodje, Petorečje, Sedmorečje*. ***Hapta-Hindu -*** je ime geografske oblasti u kojoj su živela arijevska plemena do njihovog odlaska *u Iran i Indiju*. ***Hapta-Hindu - to je Sedmorečje***, bukvalno: sedam reka. Ali, ako se fokusirate na istorijski i mitološki materijal, onda treba smatrati Hapta-Hindu *Indijom Praistorijskom (India Superior).*

Narodne glasine nam nagoveštavaju da su u zarobljeništvu Makedonskog prosvetlili magovi i veduni, ko je on u stvari, odakle su koreni njegovog roda. Njegov otac je bio *Makedonac (Tračanin)*, a majka *Ilirka*, oba ova naroda su Srpska. Aleksandar Makedonski je želeo da se osveti skitskim narodima zbog ubijenog oca Filipa II, ali to je bila očigledna laž. Zlo je mislio onaj koji je usmerio Makedonskog na skitske narode, ostao je enigma i izbrisan je iz istorije. Filozofi su procenili da je na Zemlji bilo oko 20 hiljada velikih i malih ratova. Za poslednjih tri hiljade šest stotina godina dani mira čine ukupno 292. godine. Neki ratovi su bili toliko krvavi i katastrofalni, da ih se sećamo i do današnjih dana. Imena najužasnijih osvajača svima su poznata: *Atila*, *Džingiskan*, *Tamerlan*, *Napoleon Bonaparta* i dr. A praktično su nepoznata imena vojskovođa i imena naroda, koji su pružali otpor agresorima. Na primer, za Napoleona zna ceo svet, a za *Mihaila Ilarionoviča Kutuzova* znaju samo u ruskim školama. U vezi Drugog Svetskog rata mnogi američki đaci veruju da je Hitler pobedio Sjedinjene Američke države. Međutim, kod naših predaka su bili poznati samo oni koji su davali otpor svakom neprijatelju, o čemu je govorio još otac istorije Herodot: (*Među svih poznatih nam naroda samo Skiti vladaju jednom, ali najvažnijom umetnošću. Ona se sastoji u tome, da ni jednom neprijatelju, koji im napadne zemlju, ne daju da pobegne*). Razlog nepobedivosti je očigledno u tome što su naši preci branili ceo svet, sve uključujući u otadžbinski rat, od mladih do starih, uključujući i žene i decu. Tako su srušili Aleksandra Makedonskog, Napoleona, Hitlera. I skoro uvek preci su koristili karakteristike svoje klime. ***Arijan*** piše da su Skiti Veliki zavojevači. Aleksandar arogantno nije poslušao i izgubio je svoje najbolje ratnike u bici sa skitskimi narodima, čiji se deo smrzao prilikom bega. To bekstvo Napoleonove vojske iz Moskve do krajnjih granica podseća na opisano Rufom bekstvo demoralizovanih makedonaca. Pred *Borodinsku bitku* Napoleon je

imao 135 hiljada vojnika, a kroz *Berezinu* je pobeglo samo trideset hiljada promrznutih. To je tako izgleda isto, kao i sa gubicima Aleksandra Makedonskog, nakon njegovog pohoda u Sibir, od 120 hiljada vojnika Aleksandra, ostalo je samo 30. Pa, da rezimiramo i da popričamo o misterijama ostalim nakon Aleksandra Makedonskog.

Okolnosti smrti Aleksandra Makedonskog su opisane dovoljno detaljno, međutim, ne daju jasnoću u vezi sa njenim razlogom. Krajem maja 323. godine pre nove ere u *Vavilonu*, prestonici ogromne države, koju je stvorio Aleksandar na osnovu osvojene *Persijske imperije*, održan je veliki pir. Povod za pir je određen kroz nekoliko dana, vojni marš na *Arabijsko poluostrvo*. Međutim, već tokom pira Makedonskom je postalo loše - on je osetio vrućinu, jake bolove u predelu stomaka i vrata, kao i ukupno uzbuđenje emocionalnog stanja. Spolja, njegovo ponašanje ličilo je na akutni napad groznice. Zatim, u roku od dve nedelje, njegovo stanje se pogoršalo, napadi su se ponavljali, on je sve češće padao u delirijum i izgubio svest. U periodima svoje svesnosti Aleksandar je prepoznavao ljude oko sebe, ali da komunicira više nije mogao, ubrzo nakon početka bolesti on je izgubio glas. Verzije o uzrocima smrti moraju se posmatrati zajedno sa pitanjem kome bio mogla da bude korisna njegova smrt, ali kao što je već rečeno, ta tajna će ostati iza sedam pečata.

Sve do tada, sve dok ne budu pronađeni i precizno identifikovani posmrtni ostaci Aleksandra, koji bi mogli biti podvrgnuti neophodnim analizama, naučnici ne mogu da utvrde trovanje, ali prema precizno sačuvanim opisima, njega su otrovali. Ovde počinje nekoliko zagonetki, postoji mišljenje da to nije bio Makedonski i tog tela su pokušali da se oslobode što je brže moguće. U 4. veku, *Aleksandrija* je postala jedan od centara religioznih borbi, tamo se javio veoma snažan uticaj hrišćanstva. Lokalni hrišćani, dugo vremena su trpeli progone od strane vlasti i nasilno su počeli da govore protiv simbola stare religije, kada je hrišćanstvo postalo državna religija carstva. Rezultat je bio da su uništeni mnogi drevni spomenici – i najverovatnije, tada je uništen grob Makedonskog.

Rimski istoričari su skrenuli pažnju na činjenicu, da je u povratnom pohodu iz Indije do Vavilona Aleksandar izgubio svest na ceo dan, da je patio od fizičke nemoći i gubitka glasa. U nosilima, kada su ga nosili u Vavilon, on je pokušao da izgovori stihove iz *"Ilijade"*, koju je ranije znao napamet, ali je bio zbunjen, pao je u težak san. Nemoguće da niko ne bi pretpostavio da iz Indije nije donešen Aleksandar, a da je pravi negde sahranjen.

Međutim, u *Kijevu*, bivšoj *Sogdijskoj državi*, na teritoriji *Pamira* ima mnogih mesta, povezanih sa Aleksandrom: Sogdijska stena i jezero *Iskander-kul* u 300 km od

Nureka. U tome nema ništa čudno, na kraju krajeva, nakon što je otišao iz Egipta, vojska Makedonskog je stigla u Sogdijske planine.

Ono što je iznenađujuće - prema *tadžikantskoj legendi*, Aleksandar je napustio svoju vojsku u dolini Velike sfinge, a sam je otišao da razgovara sa bogovima, negde pod zemlju, u carstvo mrtvih. Kakve su bogove imali u vidu? Da li su oni misteriozni stanovnici Šambale, koja danas pobuđuje maštu mistika i istraživača XXI veka? Možda su mu žreci u oazi *Siva* dali precizna uputstva, i on je dobro znao za čime je u potrazi? Vratio se Aleksandar sasvim drugim putem - po legendi, on je izvukao sa dna jezera Iskander-kul veliku prozirnu kuglu i od tada jezero nosi njegovo ime.

Dolina Velike sfinge - takođe nije fikcija, ona je uništena tek nedavno, nakon izgradnje Nurekskojske hidroelektrane. Naučnik sa svetskim imenom, inženjer-hidrotehnike ***Konstantin J. Sevenard*** se sećao, da je u detinjstvu on video džinovski prikaz Sfinge, utisnut na jednoj od stena u podnožju planine *Peti stepen*. U dužini slika je iznosila oko 200 metara, a u visini oko 70 metara. Kod prednjih kandži Sfinge se crnio ulaz u pećinu. Otac Konstantina Jurjeviča je u to vreme bio šef izgradnje Nurekskojske hidroelektrane i on je poslao grupu planinara da istraže sfingu i pećinu. Oni su jasno došli do zaključka da su i pećina i slika Sfinge veštačkog porekla. Pećina je predstavljala početak stometarskog tunela, koji završava zidom, napravljenog od drugog materijala nego sam zid. Oko ulaza u pećinu je počinjala *Sveta Činarova šuma*. Prijavili su to višim instancama. Na kraju krajeva, na najvišem državnom nivou odlučeno je da se nastavi sa izgradnjom, i Sfinga i tajanstveni tunel otišli su pod vodu akumulacije. Da li u tom tunelu treba tražiti kraj pohoda indijske legende?

Aleksandar Makedonski je bio jedan od najvećih vojskovođa u istoriji čovečanstva, i njegova tragična smrt ostavila je mnoga pitanja, na koja do sada nisu pronađeni odgovori.

Portreti Aleksandra Velikog na monetama, izrađenim za njegovog života

Portreti Aleksandra Velikog na monetama, izrađenih posle njegove smrti

Glasine kažu da je Aleksandar Veliki krenuo na Sever u potragu za apsolutnim oružjem i izvorom večne mladosti. Štiteći sebe od iznenadnih napada *Jadžudža* i *Madžudža* (Goga i Magoga), Aleksandar Makedonski stvara istovremeno i bazu za realizaciju glavnog cilja svog pohoda na Sever - sticanje apsolutnog oružja. Međutim, teško je reći koji je od ciljeva u severnom lutanju Aleksandra bio glavni. Na kraju krajeva, postojala je još i treća komponenta *Velike trijade* - tajna večne mladosti i besmrtnosti. Zato je i nastavio da uporno napreduje na Sever veliki vojskovođa do potonule u vodu nekada arktičke pradomovine, gde se u carstvu polarne noći, možda, čuva izvor "žive vode" - eliksir besmrtnosti i večne mladosti.

Nizam ga opisuje na sledeći način:

Postoji zavesa pred krajnjim severom;

i negde iza zavese je ključ,

pun života i svetlosti. Večni Mrak -

je ime ovoj mračnoj pustinji,

I živa voda lije u toj tišini.

Ko dodirne izvor biće na vlasti -

Odbraniće svoje dane od smrtne napasti ...

U potpunom mraku, ostavljajući ozbiljan mulj,

Za Živom Vodom svi su krenuli na put.

I ovde postaje za nas, možda, najinteresantnije. Upravo ovde, pre nego što se na pobedonosnom putu vojska Aleksandra Velikog nije srela sa drevnim rusima, koji su stali na put osvajaču sveta. Kako su ustanovili savremeni istraživači, ime istinskog vođu ruskih trupa ***Kintal*** - u originalu ***Nizami***, zvučalo je kao ***Ki-niaz-i Rusi***, što znači *ruski knez*, međutim, kasnije je promenjeno perepisivačima. Obim bitke između rusa i makedonaca može se uporediti samo sa *Mahabharatom*.

U toku ovih krvavih bitki rusi, da bi postigli preokret u bici, primenili su neko tajno oružje. To je nešto što se pojavilo iz mora i ubijalo ratnike Iskandera uz pomoć nekog energetskog pražnjenja:

I kada je besnela u njemu žestoka vatra,

Omekšao je on dijamante, stežući dlan

Na kraju, dostižući obale Ledenog okeana, Aleksandar je prešao na željeno ostrvo koje se zvalo ***Makarijsko***, što u prevodu sa grčkog znači ***blaženo*** (*što je potpuno u skladu sa izvorima antičkih autora o Ostrvima Blaženih, gde su živeli titani i vladao Zlatni vek*). Ovde je Makedonski našao pravi raj (*istraživanja* ***Valerija Nikitiča Demina***): *Video je na tom ostrvu drveća izuzetno visoka, krasna, povrćem ukrašena. Jedna su cvetala, druga prezrevala, plodova je mnogo ležalo na zemlji. Ptice isto tako krasne na drevću su različite lepe pesme pevale. Pod granama tog drveća ljudi su ležali i izvori slatki iz korenja tog drveća su tekli.*

Ali nisu slatki izvori i mlečne reke sa mednim obalama privukli Aleksandra Velikog - njemu je bio potreban eliksir besmrtnosti, da postane gospodar Svemira do kraja sveta. Budući da je bio u *Sunčanom gradu* sa bakarnim kulama i krovovima, Aleksandar je, konačno, našao izvor večne mladosti, ili bolje rečeno, celo jezero,

oživljujuću bačenu u nju suvu ribu.

I iako u stvarnom životu željenu besmrtnost car Makedonije i celog sveta, tada nije našao, sudbina mu je ugotovila večni život: umrvši mistično u 33. godini (*starost Hrista*), Aleksandar Veliki je zauvek ostao mlad u sećanju budućih generacija.

Ostavljajući obale Ledenog okeana, Makedonski je uspeo da izdiktira i ostavi na čuvanje pismo o nepromenljivim privilegijama zauvek celom rodu slovena (ili moshov, to jest (sibirskih) moskovita, - tako je rečeno u jednoj od varijanti teksta): *Mi, Aleksandar, sin Vrhovnog boga Jupitera na nebu i Filipa, cara Makedonskog na zemlji, gospodar sveta od izlaska do zalaska sunca i od podneva do pola noći, osvajač Midijskog i Persijskog carstva, Grčkog, Sirijskog i Vavilonskog, itd. Prosvetljenom rodu slovenskom i njegovom jeziku milost, mir, poštovanje i pozdrav od nas i naših naslednika u upravljanju svetom posle nas. Zato što ste uvek bili sa nama, u vernosti bili iskreni u borbi pouzdani i hrabri i uvek neumorni bili, slobodno dajem zauvek sve zemlje od ponoćnog mora velikog Ledenog okeana do Italijanskog kamenitog južnog mora, tako da se u tim zemljama niko ne usudi da se naseli, već samo rod vaš, i ako bi neko od radoznalih ovde bio nađen, on će biti vaš sluga sa svojim potomstvom zauvek.*

Pa, bar nešto kako bi se osećao kao pobednik.

Poznate su najdublje misterije Vavilona, koje dolaze iz drevne civilizacije na severu, kao što je i očigledno da je posebna sakralna znanja, dobijena u severnom pohodu, Aleksandar Makedonski čuvao u posebnom čempresovom sanduku, uvek zatvorene brave. Nakon iznenadne smrti gospodara sveta sanduk je dobio jedan od njegovih naslednika, komandant ***Selevka Nikator***, koji je postao gospodar *Vavilonske satrapi*, a zatim i car ogromnih okolnih zemalja. On je morao čempresov sanduk da otvori sekirom. Čuvani u njemu dokumenti su bili tako neprocenjivi, da je novi vlasnik naredio da se sakriju koliko god je to moguće. I to ne bez razloga.

Naslednici Aleksandra, razdelivši među sobom tako neočekivano nasleđenu veliku imperiju, bez odlaganja su stupili u krvavi rat među sobom. Selevku je mučki izbo bodežom sin komandanta Ptolemeja - njegov bivši pratilac i drug po oružju, koji je postao, kao i on, car. Njihovim naslednicima, neprestano delivši vlast i proširujući granice novog carstva, dugo vremena jednostavno nije bilo do sadržaja čempresovog sanduka. A kada su se setili papira Aleksandra, reakcija njihovih novih vlasnika je bila ista kao i kod svih njihovih prethodnika: da sakriju sve to što dalje od radoznalih očiju.

Valerij Nikitič Demin pokušaoje da prati dalju sudbinu čempresove riznice. Naslednica carstva Selevkida je postala Vizantija, a zatim je predala svoje bliskoistočne teritorije *Bagdadskom kalifatu*. I o dragocenim darovima, čuvanim u čempresovom sanduku Aleksandra Velikog, činilo se da su svi zaboravili zauvek. U međuvremenu su, prema nekim izvorima, zajedno sa drugim porodicama relikvijama i nakitom, oni čuvani u podzemnim objektima Jerusalimskog hrama.

Nakon osvajanja Jerusalima 1099. godine, Hramsku planinu su uzeli u zakup osnivači reda templara. U roku od nekoliko godina ovde su se vršila tajna iskopavanja. Njihov rezultat je bilo neverovatno obogaćivanje reda u jednu od najuticajnijih snaga srednjovekovne Evrope. Ovde treba istaći: Makedonski, osvajajući i potčinivši sebi sve, nekako je prošao pored Jerusalima, kao da ga i nije bilo.

Porazom reda templara i totalnim uništenjem običnih vitezova nije bilo moguće dati odgovor na pitanje gde su fenomenalna blaga templara. Kao i to šta se desilo sa rukopisnom arhivom reda, uključujući i papire i mape Aleksandra Makedonskog. Isplivali su na površinu kroz nekoliko vekova. Od 15. - 17. veka u različitim mestima i u različito vreme pojavila su se mape i šeme, na kojima su oslikane sve do sada nepoznate evropljanima teritorije, ili tajanstvene zemlje i države, koje su postojale u drevnim vremenima. Najpoznatija mapa, isplivala na površinu u doba Velikih geografskih otkrića, je mapa izgubljenog arktičkog kopna Hiperboreje, koju je izradio najpoznatiji kartograf tog vremena - flamanac ***Gerard Merkator*** (1512 - 1594. godine). Hiperboreja je nanesena na kartu kao ogroman kontinent, oko Severnog pola, i sa visokim planinama u sredini. Jasno je da je u rukama Merkatora bila neka drevna karta (verovatno iz doba Aleksandra Makedonskog).

Na toj nesačuvanoj do naših dana mapi, Severni Ledeni okean je označen kao plovan, što je odigralo tragičnu ulogu u potrazi za morskim putevima oko severne obale Evroazije. Kapetani i navigatori su, oslanjajući se uporno na autoritativno mišljenje Merkatora, upali u polarni led, gde su mnogi od njih, na primer, ***Viljem Barenc*** *(1550 - 1597. godine)*, našli svoju smrt. Postojanje takve karte omogućava nam da razumemo i zašto je u 16. veku na ušću reke Ob pod nazivom *Obsko more*, često bilo znatno više engleskih brodova, nego ruskih. Englezi su imali u vlasništvu kartu na kojoj je naveden put u Kinu kroz Irtiš. Odatle možemo zaključiti da je klima tog vremena u polarnim oblastima bila znatno toplija.

Navedene činjenice pokazuju: u rukama Merkatora je bila karta, koja je reprodukovala tako drevnu polarnu realnost, kada je Ledeni okean bio zaista plovan. Očigledno, iz te daleke epohe (*naime, iz rukopisa, zarobljenih od strane Aleksandra Velikog u bibliotekama Vavilona*) su bile izvučene informacije Merkatora i o samoj *Hiperboreji.* Još jedna mapa, koja je nasleđe Aleksandra Makedonskog, bila je mapa turskog admirala *Piri Reisa*. Kao i karta Merkatora, i ona je bila kopirana sa drevnog

izvora, koji datira iz helenističkog doba. Ovu kartu su turci, očigledno, našli u carskoj biblioteci posle otimanja i pljačke Carigrada. I Sam Piri Reis je govorio o dvadeset šema Aleksandra Makedonskog, koje je video svojim očima i koristio za svoje svrhe. Na jednoj od njih bio je prikaz, koji je precrtao turski admiral 1513. godine, ne samo nepoznate još u Evropi obale Brazila, već i Antarktika u svim detaljima. Rukom dopisano na karti, Piri Reis izveštava da izgleda kao da je sličan kartografski izvor koristio u svoje vreme *Kristofer Kolumbo* i samim tim, slavni moreplovac nikakvu Ameriku nije otkrio, već je samo nastavio po putu, poznatom i pre njega.

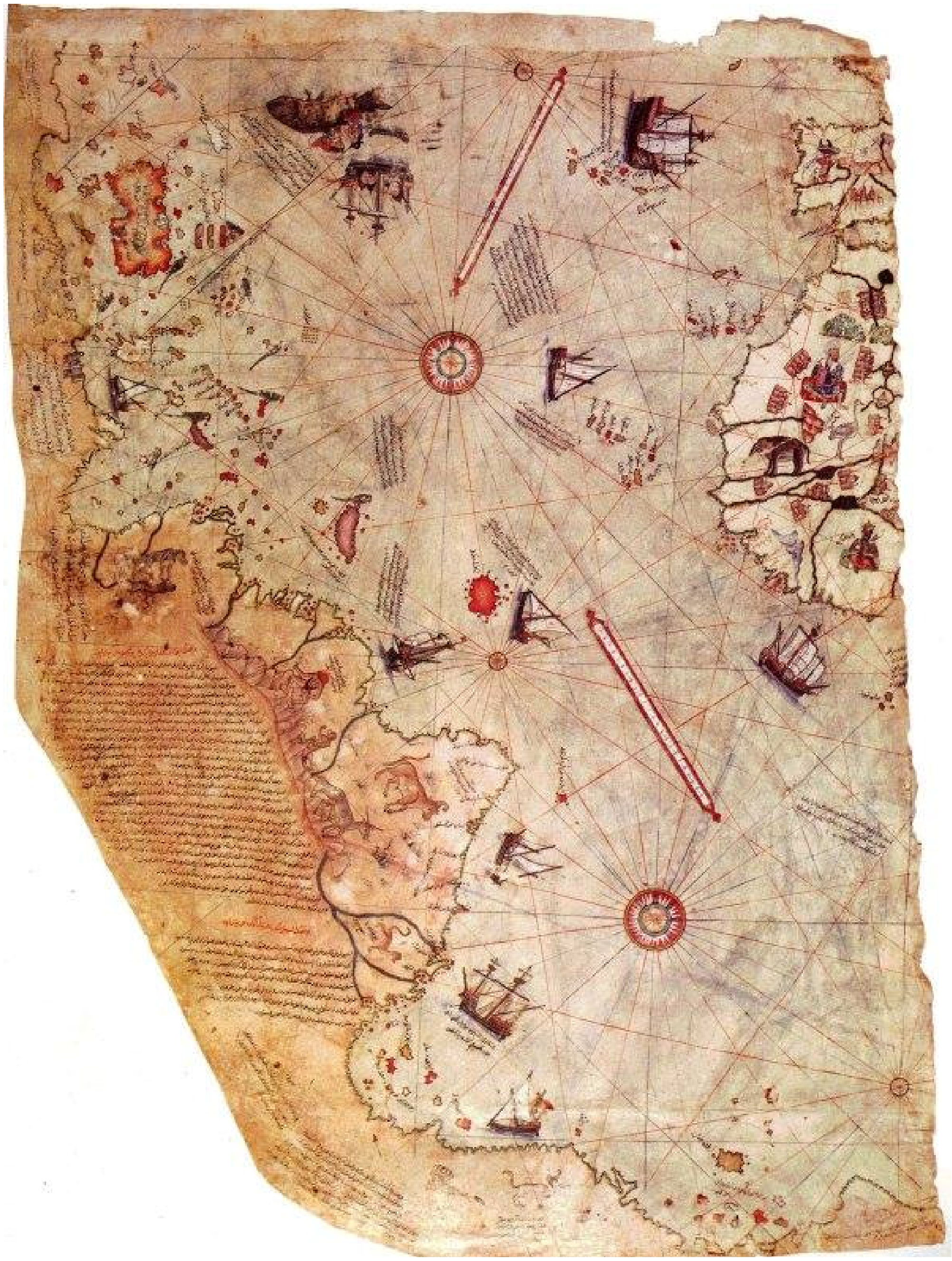

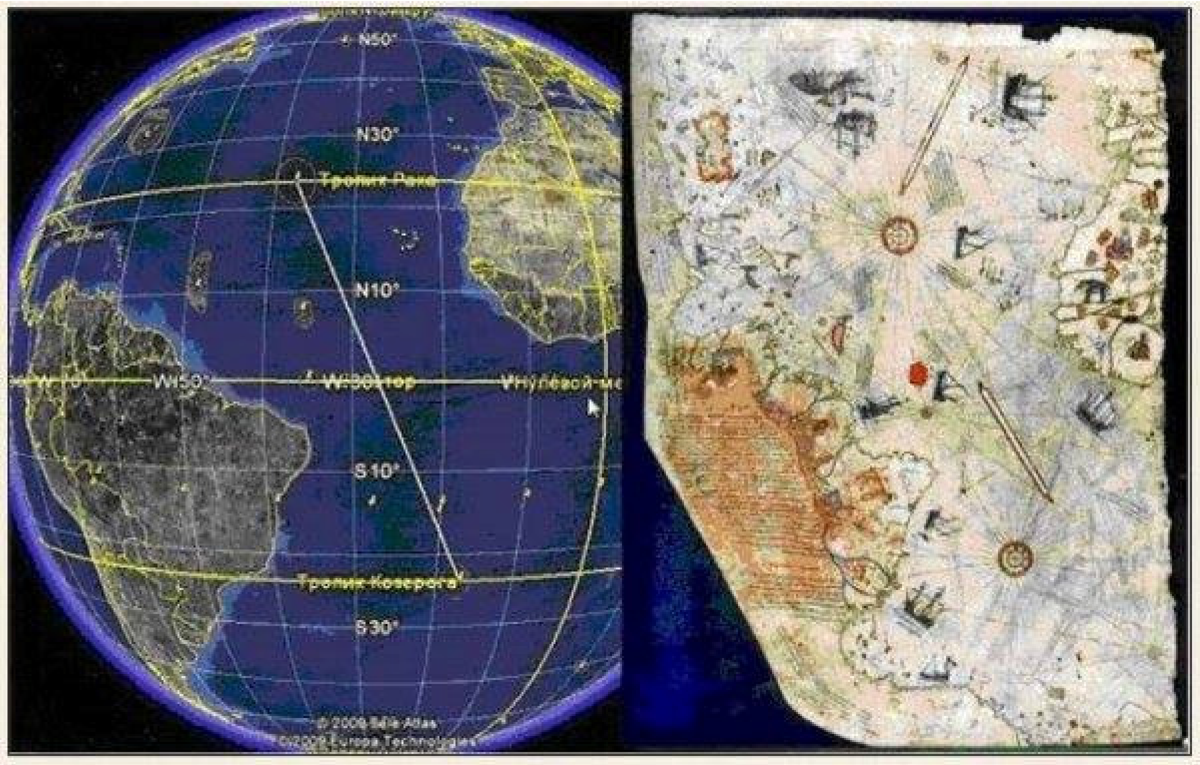

Istoričari su otkrili kako u ruke Kolumba nisu stigle označene po imenu Piri Reisa "knjige". Ispostavilo se, da je supruga srećnog dženovljanina bila ćerka Velikog Majstora, koji je nasledio u to vreme ime templara, koje na teritoriji Španije i Portugala nije dodirnula brutalna represija. I zato se može pretpostaviti, da je "otkrivač Amerike" imao pristup kartama iz čempresovog sanduka Aleksandra Makedonskog, koji je pao u ruke vitezovima templarima u Jerusalimskom hramu.

Postoji čak i hipoteza o tome da su templari, imajući jednu od najmoćnijih floti u srednjovekovnoj Evropi, još u 13. - 14. veku plovili u Severnu Ameriku, a neposredno pre uništenja reda, o čemu su unapred upozoreni, uspeli tajno da prokrijumčare tamo svoja fenomenalna blaga, a u isto vreme i da premeste celu svoju flotu.

To je razlog zašto karta Piri Reisa nije bila jedinstvena, gde je detaljno opisan još neotkriven evropljanima *Južni kontinent*, a gde je prikazan *Antarktik* bez leda. Poznata je, na primer, karta francuskog matematičara *Oroncija Fineja* iz 1531. godine. Konačno, 1507. godine je objavljena poznata karta kartografa *Martina Valjdzemjulera*, na kojoj se prvi put pojavilo ime Amerika - po imenu navodnog pronalazača Novog sveta *Ameriga Vespučija*. Na njoj nema Antarktika, ali dovoljno detaljno opisuje Krajnji Sever Evroazijskog kopna sa konturama, u najvećem delu

odgovarajućim savremenim podacima, i Arktički okean, slobodnim od leda za plovidbu. Sve ovo još jednom dokazuje: najstariji kartografski primarni izvori postojali su i bili dostupni dovoljnom broju izabranih i posvećenih. I ti posvećeni kriju te tajne u Jerusalimu, koga Aleksandar Makedonski iz nekog razloga nije primetio. Zašto? Kako je to moglo da se desi? Postoji nešto nad čime se treba zamisliti, zar ne?

Najverovatnije, mape Aleksandra Makedonskog još uvek postoje i danas, duboko skrivene u tajnim arhivima, koje se ne otkrivaju samo zato što mogu da postanu poznate i druge informacije, čije objavljivanje se još uvek smatra nepoželjnim.

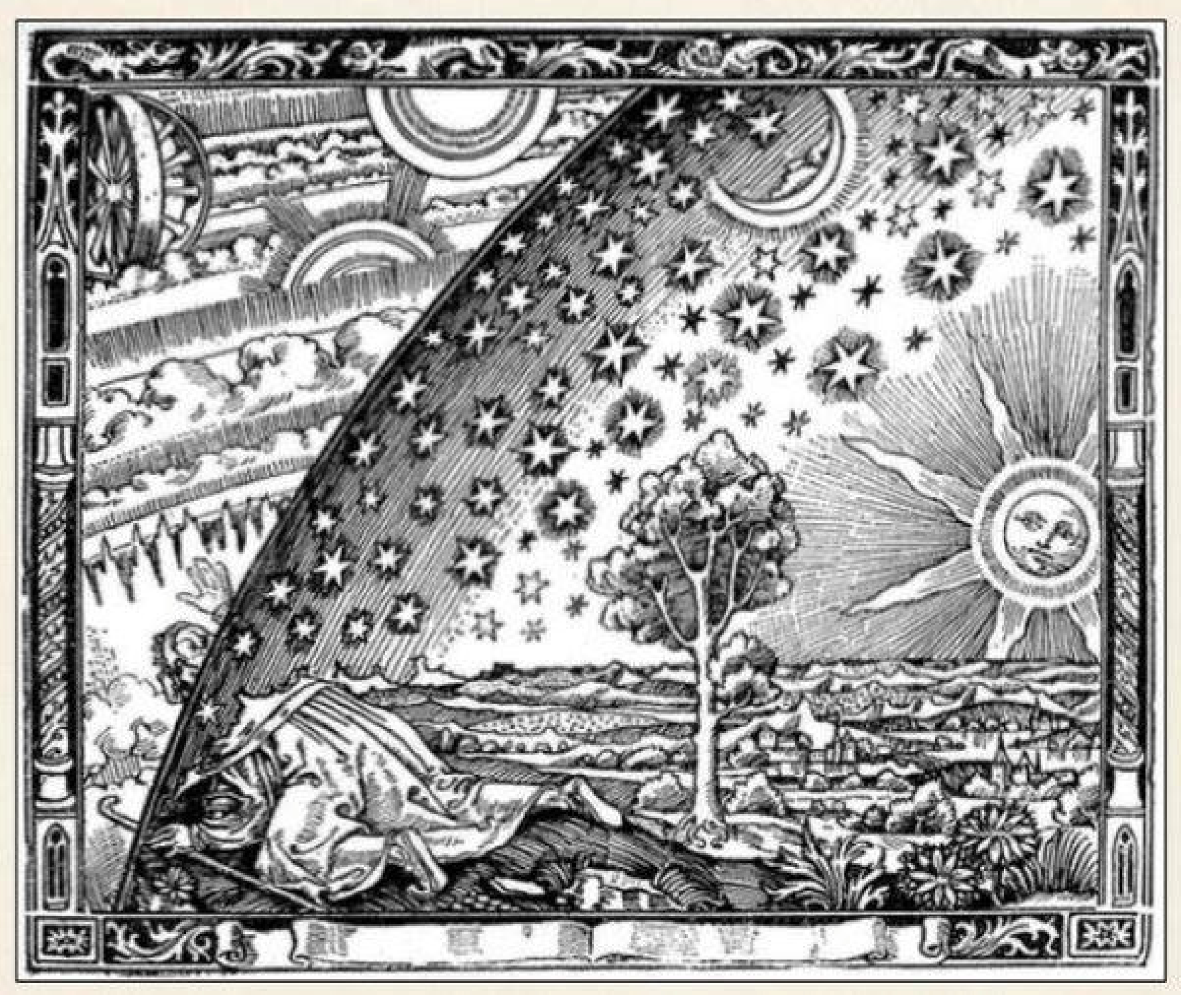

Informacije iz drugih dokumenata, u vlasništvu Aleksandra Makedonskog, šire se po masonskim kanalima i dozirano se pojavljuju u drugoj polovini 18. i početkom 19 veka. To je značilo da arhive templara nisu uništene i, očigledno, prešle su u nasledstvo francuskim masonima. Preko svoje inostrane "braće" podaci o arktičkoj pradomovini - Hiperboreji, procurili su u Rusiju i postali poznati *Ekaterini Velikoj*,

koja organizuje uz pomoć Lomonosova dve tajne ekspedicije na Severni pol. Vrhunac širenja informacija o tajnim znanjima čovečanstva stigao je u napoleonovskoj eri, kada je postalo poznato o neverovatno visokom tehničkom razvoju antičke (*hiperborejske*) civilizacije, koja je imala u posedu, između ostalog, vazduhoplovne i raketne aparate. U 70-im godinama 19. veka na *Koljskom poluostrvu* pojavio se u budućnosti veoma popularan pisac ***Vasilij Ivanovič Nemirovič-Dančenko*** (1845 - 1936. godine) - brat velikog pozorišnog reditelja. Vasilij Ivanovič je bio ne samo poznati pisac, već i poznat mason, koji je vezao svoju sudbinu sa moskovskim predstavnicima reda još u toku studija u Aleksandrovskom kadetskom korpusu. Da li je on video originale starih dokumenata? U svakom slučaju, on je znao o Ruskom Severu mnogo više nego obični smrtnici. Zato je tako uporno težio da istražuje praktično nedostupne uglove Koljskog polarnog regiona, gde davno nije stupila noga čoveka. Jedan je od prvih, na primer, koji je prodro praktično bez zaliha - u tada još potpuno nenaseljenoj *Hibini (Koljsko poluostrvo).*

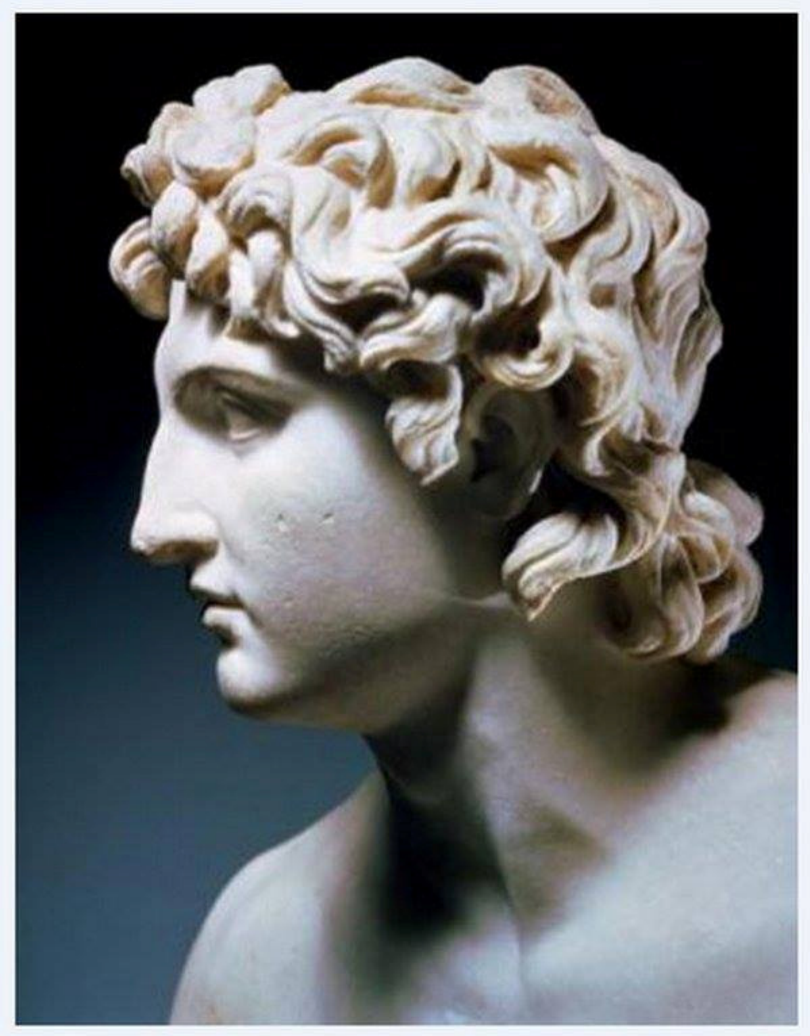

Mnoge misterije u vezi sa Makedonskim, do sada još uvek čekaju da budu otkrivene, ali mnogima već danas postaje jasno da je on bio samo marioneta u nečijim veštim rukama. Isto važi i za druge začetnike svih ratova i revolucija, kao što su na primer Napoleon i Hitler. I ako neka marioneta, kao što je bio Hitler, izlazi iz kontrole, ujedinjuju se sve zemlje protiv jednog, a posle se opet sukobljavaju jedna sa drugom. Tako da istoriju treba poznavati kao i izvlačiti pouke iz nje.

Takođe, u naše vreme interesovanje za drevnu pradomovinu čovečanstva na Arktiku se neizmerno povećava, ne samo zbog toga što danas planeta doživljava još jednu globalnu promenu klime, od kojih je jedna uništila u dalekoj prošlosti Hiperboreju, već i zahvaljujući nesebičnim naporima patriota u svojim zemljama. Među njima, kao požrtvovani istraživač svetske i domaće istorije je Valerij Nikitič Demin (1942 - 2006. godine) naučnik, pisac iz Tomskogo odeljenja Ruskog geografskog društva Nikolaj Novgorod.

Izvor: Aleksandr Makedonski i Drevna Rus. V. Demin

Ukoliko su vam ovakve misli bliske, pridružite se ovde:
MIDGARD ZEMLJA I TAJNE OKO NJE
(Potrebno je da ste na Facebook-u)